

ALTRE RAHONAMENT,

EN QUE LO MATEIX LLAURADOR QUE LI
 declarà son amor á la Dama , torna al altre dia à dirli
 mes requiebros , y acabarla de madurar , pera tindrela
 segura. Compost per lo mateix insigne Llaurador,
 Lector jubilat de Agricultura , Mestre de esclafar terro-
 sos , Veador de Margens , Elet de randes , Comissari
 de la palla de fabes , gran menchador de albu-
 deques , tocador de mandurria , y la millor
 mà pera empeltar els arbres.

SEGONA PART.

Bons dies, llum del meu cor,
 ò vesprades , sagranat;
 a les primeres paraules

escomence à bobetjar !
 Pero si bé es considera,
 qui ha de ser lo enamorat,
 que

que en presència de la Dama
no es troba com à torbat?
Señora, yo só el mateix
que á bostè li declarà
lo amor air de vesprada,
y le deixí encomanat
pensàra bè si volia
fer bostè la mehua amant;
mes el aver vengut hui,
no es per lo fi, que això es clar
seria molt apretarla:
mes dies li vull donar,
que una cosa que ha de fer
pera tant de temps durar,
necessita de pensar:
Que si tan presto he tornat
à parlar en so mercè,
es sols per la afició gran
que li tinc, y per veurela,
pues no he pogut sossegar
desde lo instant que la viu;
y li puc assegurar,
que em folgue tant de mirarla,
y de en sa presència estar,
que me estaria dos sigles
sense beure, ni menchar,
contemplant eixa hermosura,
que pera mi no t'è igual.
Ara em folgàra yo tindre
aquella capacitat
de Talia, per poderte
molt lindament requiebrar:
O si no, lo dó de Euterpe,
pera que ab sa claritat,
poguera yo proseguir
este empeno comensat:
Si yo fos home de ciencia,
ò sabera de pintar,
per lleu que aqueixa hermosura
la avia de dibuixar:
Pero en cara que sò ruc,

atmitixc la voluntat,
que no es forsós el fer docte
pera possarse à pintar
una Dama, pues lo amor
dona llum, y claritat;
y així, señora, ab lliència,
que la escomence à copiar.
Mes diafano que lo or
es ton cabell rutilant:
Ton front una primavera
plena de flors tan fragrans,
que ni aquell jardí de Priapo,
no pot à ella igualar.
Dos arcs son de filigrana,
de perles, ù diamants,
tes selles, portent hermós:
Els ulls, tan relluens feràn,
com el Lucero de matí:
De marfil es lo teu nàs:
La boca, y morros tan bells,
que el clavell mes naquerat,
ni el coral mes fi els iguala,
ab lo color encarnat:
La barba com lo capoll
de la rosa, cert bè à estar:
Del alabastre mes fi
lo teu coll, pareix serà:
Els pits, com la blanca neu,
y en ells, dos mananteals
de or, ú plata derretida,
ú de altre preciós metall:
Que si yo les mehues terres
de ells les poguera regar,
per lleu, que tots els esplets,
sempre estarien frescals.
Per fi, eres tan perfeta,
com fabrica, hon se ha esmerat
lo Cel, en la arquitectura
de una càndida beldat,
de un tresllat del mateix Sol,
de un engis idolatrat,

de

de un paraninfo tan bell,
de un Amaranto gallart.
Què et pareix de la pintura?
Molt gròs pareix que he filat.
Señora, yo no en sè mes,
be pot vostè perdonar.
Pero quant una persona
li dona á una altra un regal,
al preu, nunca es tè de atendre
de lo que la cosa val,
fino al amor, ó al afecte
que aquell ho bè á dedicar:
Perque si un home es pobret,
coses riques no pot dar:
Y així vostè no se admire,
ni ho té tampoc que estrañar,
si ara en esta ocasió
no me he sabut yo explicar;
pues ha de atendre, no mes,
á la mehua voluntat.
Supost que de espay estic,
li vull ara relatar
les possessions en que em trobe,
perque en falsa de mi cas.
Yo tinc tretze casilades
de terra, en terme de Quart:
Dos cases escomençades
en lo Poble de Alfafar:
Tres fanecades, y mitja
en la hortaliza de Albal:
Tinc dos caixes, y un caixó,
y tres taules de nogal:
Tambè tinc quatre pasteres,
y un escritori sens clau:
Matalafs dibuit, ó vint,
y un bisarro llit de camp,
y totes quantes alaixes
son á una casa essencials:
y á demés de asò, en moneda
tinc moixanta mil reals:
me encontré en quatre rofins,

un tordillo, altre castañ,
una Pia de gran garbo,
y un altre tot giruflat:
Què pensa que só pollòs?
Yo só home acomodat,
pues es tanta ma riquéa,
que en lo Reyne no tè igual:
Ya sè yo que algunes voltes
vostè, señora, dirá:
Oixala que yo mes prest
me hagués en este calat!
Quant yo aurè llograt la dicha,
de aver á vostè lampat,
am de viure tan units,
que uns altres no han de trobar:
No pensarem sino en viure,
que la mort ella vindrá:
No es pense que li venc planta,
que per lleu am de cobrar
la deixa que en lo meu Poble
es troba, pera els que en pau
vihuen un añ, y tres dies,
sens tindre un festen en llá.
Totes les festes que hatja
de fires, comedies, balls,
ab e's Llocs del meu contorno,
ninguna avem de deixar,
que no anèm els dos á veureu
grupadeta ab lo castañ.
Què es pensa, que yo en casarme,
tinc de ferla en casa estar,
com fan els molls de Valencia,
que la pobra Dona està
en casa tot lañ, podrintse,
sens eixir al ayre may.
Y les vegades que ix,
es, al riu á pasturar
cada añ tan sols dos boltes,
à Pasqua del Esperit Sanct,
y à la de Resurrecció,
que solen elles portar

à pelar à un hort les mones,
que per aquells dies fan?
No, no es bon conte eixe,
yo à ells no vull imitar:
Nosaltres no am de fer conte
de que el mon se ha de acabar,
fino de menchar, y veure,
com si forem immortals;
y en totes les diversions,
per lleu nos em de trobar.
No volguera ser feixuc,
ni que em tinguès per cansat;
ya em pareix que será hora
de que yo puixa marchar,
quedant ab la confiança
certa del comunicat:
De así á uns set, ú huit dies
per la casa tinc de anar
per lo si, perque si no,
per lleu em tinc de penjar:
Y ya sé que en un anell
de or la he de regalar,

y no ha de ser de altres pedres,
fino de fins diamants.

A Deu, caramelo, anís,
alfaníc, carabatat,
neula, bescuit de Teruel,
peladilla, taronjat:

A Deu, pera confitada,
bescuit de cantell, maná,
ragèa dolça del Duc,
safeta de codoñat:

A Deu, sucre candi, casca,
coca fina de Nadal,
bocadillo, cobilet,
pastís redó, menchar blanc:
A Deu, mel colat de sucre,
almojavena, marzapá,
punt en lo ayre, bés de monja,
eixaropet violat:

A Deu, tota confitura,
y sucre clarificat,
mel de romero, y espigol,
per lleu, estic endollat.

DECIMA.

SEñora, la voluntat,
y afició que te he prè,
no pot arribar à mes
pues estic com à engifat:
Si no em tractes en pietat,
passarè yo à discurrir
(y sens repàro puc dir)
que eres cruel homicida,
pues acabaràs ma vida,
sentme per forsa morir. FI.